

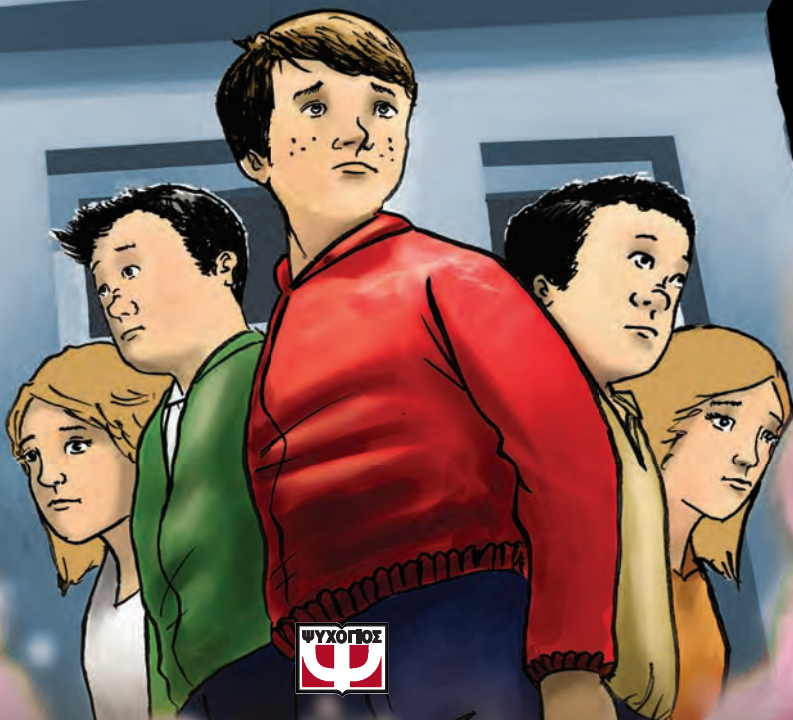
Γιολάντα Πατεράκη

ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ



ΕΙΝΟΜΗΛΟ
από 11 ετών

ΟΜΑΔΑ Σάτσωκ



ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ομάδα Σάτσωκ**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιολάντα Πατεράκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλλη Κυργιοπούλου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Στάθης Πετρόπουλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Γιολάντα Πατεράκη, 2011
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2011

ISBN 978-960-496-163-4



Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.



Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr



Σειρά
ΕΙΝΟΜΗΛΟ

Γιολάντα Πατεράκη
ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΟΜΑΔΑ Σάτσουκ



Εικονογράφηση:
Στάθης Πετρόπουλος

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ



Η ΓΙΟΛΑΝΤΑ ΠΑΤΕΡΑΚΗ γεννήθηκε στα Γιάννενα. Σπούδασε αγγλική φιλολογία και είναι διπλωματούχος πιάνου. Είναι 28 χρόνια Γενική Γραμματέας της Εθνικής Εταιρείας των Ελλήνων Λογοτεχνών, μέλος του Δ.Σ. της Ελληνικής Εταιρείας Μεταφραστών Λογοτεχνίας, μέλος του Δ.Σ. του Ελληνοϊνδικού Συνδέσμου, μέλος του Κύκλου του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου και μέλος της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς. Έχει συμμετάσχει σε πολλά συνέδρια λογοτεχνίας και έχει πραγματοποιήσει τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές εκπομπές. Έχει μεταφράσει πολλά μυθιστορήματα και θεατρικά έργα από τα αγγλικά. Έχει εκδώσει 47 βιβλία και έχει κερδίσει 18 πανελλήνια βραβεία και διακρίσεις. Το έργο της **Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ (ΣΥΡΑ)** πήρε το Α΄ Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας το 1979 και μπήκε στο Διεθνές Τιμητικό Πίνακα Άντερσεν (1980). Το 1983 βραβεύτηκε από την Ακαδημία Αθηνών. Το 2000 τιμήθηκε από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου με το Βραβείο Πηνελόπης Δέλτα και το 2009 τιμήθηκε από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά με το Βραβείο Τατιάνας Σταύρου για τη μέχρι τώρα προσφορά της στα παιδιά. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα βιβλία της: **ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ, ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΟΧΥΛΙΟΥ, ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ** (δύο τίτλοι), **ΗΡΑΚΛΗΣ-ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΘΛΟΙ, Η ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ, Η ΟΜΟΡΦΑΧΥΡΕΝΙΑ, ΒΙΛΜΑ, ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ-ΑΙΝΙΓΜΑ, Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΤΟΥ ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΠΟΥ, Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΥΘΕΝΑ και Η ΜΕΓΑΛΗ ΤΩΝ ΝΕΡΑΪΔΩΝ ΣΧΟΛΗ.**

Στον Τάκη, το γιο και ήρωά μου.

Περιεχόμενα

Ομάδα Σάτσωκ, ή το μυστήριο της ροζ σκόνης	11
Μια παρεξήγηση, μα τι παρεξήγηση! Α, πα, πα, πα...	28
Μια πόρτα που τρίζει σαν σπασμένο κόκαλο	33
Έκτακτο γεγονός! Γενναίοι επιτεθείτε!	42
Ζητιάνα-φάντασμα εναντίον ομάδας Σάτσωκ	60
Μεγάλα προβλήματα. Διαδίκτυο εναντίον Σάτσωκ .	69
Κουκουλοφόροι, μα τι κουκουλοφόροι!	88
Δυο μάγισσες αντάμα τη ζωή μας κάνουν δράμα!	112
Το κρυφτό... Το κρυφτό... Μα παιχνίδι είναι αυτό;	126
Σάτσωκ! Πάντα και παντού Σάτσωκ	141
Αχ, Αριστείδη, Αρίστο, άριστε, ή όπως αλλιώς σε λένε... Τι ήταν αυτό που πάθαμε;	161
Φτου! Ξελευτερία!	183
Μια μοναδική φορά που το όνειρο γίνεται πραγματικότητα	188
Μια εικοσαετία πέρασε... ..	192



Ομάδα Σάτσικ, ή το μυστήριο της ροζ σκόνης

Με λένε Κώστα. Όνομα ιδιαίτερα βολικό, όπως θα καταλάβετε πολύ σύντομα, αφού ήταν ό,τι ακριβώς χρειαζόμασταν με τον Παύλο, την Έφη, τη Ναταλία και τον Γρηγόρη για να βαφτίσουμε την ομάδα μας. Δηλαδή, όχι ότι το βρήκα εγώ... Εγώ άλλα έψαχνα εκείνο το παράξενο απόγευμα που μας συνέβη αυτό που μας συνέβη και που μας ανάγκασε να δημιουργήσουμε αυτή την ομάδα χωρίς καν να το σκεφτούμε, να το μελετήσουμε και να τ' αποφασίσουμε. Το όνομα το βρήκαν τα κορίτσια, η Έφη και η Ναταλία.

«Τ' όνομά σου, Κώστα, είναι ό,τι πρέπει για μια ομάδα σαν αυτήν που φτιάχνουμε», είπε η Έφη.

«Δε θα 'στε με τα καλά σας...» διαμαρτυρήθηκα εγώ.

«Γιατί δε συμφωνείς; Φοβάσαι να μην τα βάλουν μαζί σου;» συμπλήρωσε η Ναταλία.

«Δε φοβάμαι τίποτα και το ξέρετε», απάντησα οργισμένος, «απλώς δε μ' αρέσει... Ομάδα Κώστας – τι λέει αυτό;»

«Ε, τότε να το αντιστρέψουμε», είπαν και οι δυο με μια φωνή. «Ομάδα Σάτσωκ! Το δέχεσαι;»

Και πριν να πω εγώ κουβέντα, το όνομα της ομάδας κατοχυρώθηκε με τις αγριοφωνάρες του Παύλου και του Γρηγόρη και τα χειροκροτήματα της Έφης και της Ναταλίας.

Το κύριο, όμως, θέμα δεν ήταν το όνομα της ομάδας μας, ήταν ο τρόπος που έπρεπε να δράσουμε για να έχουμε αποτελέσματα. Κι αυτό ήταν το «μελανό σημείο» της υπόθεσης που είχε ξαφνικά παρουσιαστεί μπροστά μας.

Τα πράγματα ξεκίνησαν κάπως έτσι:

Εκείνο το απόγευμα, γυρίζοντας από το φροντιστήριο των Αγγλικών μαζί με τους φίλους μου και τις δυο συμμαθήτριές μας, συνέβη κάτι πολύ παράξενο, τόσο παράξενο που μόνο αν πιστέψει κανείς σε μάγισσες και μάγια, μπορεί να το εξηγήσει. Ήταν Παρασκευή, περίπου έξι η ώρα, όταν μόλις είχε τελειώσει το μάθημα και όλα τα παιδιά βγήκαν από το φροντιστήριο και σκόρπισαν στη μικρή πλατεία που βρίσκεται μπροστά του· άλλα πήγαιναν προς τα πάνω, άλλα προς τα κάτω, άλλα δεξιά, άλλα αριστερά. Εγώ περίμενα τον Παύλο και τον Γρηγόρη, που έρχονταν λίγο καθυστερημένοι, γιατί τα σπίτια μας ήταν πολύ κοντά και συνήθως γυρίζαμε πα-

ρέα. Πίσω τους ήταν και οι δυο αδελφές, συμμαθήτριές μας, η Ναταλία και η Έφη, που είναι δίδυμες και μοιάζουν τόσο πολύ μεταξύ τους ώστε πιστεύω πως μόνο η μάνα τους καταφέρνει να τις ξεχωρίζει. Όπως, λοιπόν, προχωρούσαμε και οι πέντε παρέα, της Έφης τής ήρθε η όρεξη ν' αγοράσει μια σοκολάτα από το περίπτερο.

«Προχωρήστε εσείς σιγά σιγά κι εγώ θα σας φτάσω...» μας φώναξε και πήγε στην αριστερή μεριά της πλατείας, όπου ήταν ο κυρ Αλέκος, ο περιπετεράς. Αγόρασε μια μεγάλη σοκολάτα, όπως μας εξήγησε αργότερα, και προχωρούσε με βήμα ζωηρό να μας φτάσει, όταν ξαφνικά και από το πουθενά παρουσιάστηκε μπροστά της μια γριά ζητιάνα.

«Ε, μικρή...» της φώναξε. «Πού πας; Στάσου λίγο και σε θέλω κάτι».

Η Έφη στάθηκε. Η ζητιάνα την πλησίασε και της έδωσε ένα πορτοφόλι φουσκωμένο – μάλλον γεμάτο χρήματα.

«Μπορείς να το δώσεις αυτό, σε παρακαλώ, σ' εκείνο το πρώτο σπίτι που είναι στο τέλος της πλατείας, στον πρώτο δρόμο δεξιά;» τη ρώτησε με καλοσυνάτη φωνή. «Θα το πήγαινα εγώ, αλλά, κορίτσι μου, είμαι γριά κι αδύναμη και τα πόδια μου δε με βαστούν».

Η Έφη κοίταξε το πορτοφόλι, μα δίστασε να το πάρει.

«Συγγνώμη», απάντησε, «αλλά με περιμένουν».

«Σε παρακαλώ, πήγαινε...» επέμεινε η γριά, όμως, όπως μάθαμε αργότερα, η φωνή της τώρα δεν ήταν καλοσυνάτη αλλά προστακτική. «Πήγαινε σου λέω, γιατί

είναι ανάγκη». Και βλέποντας την Έφην διστακτική, συνεχίσε: «Μπρος, φύγε, και κοίτα καλά, μην ψάξεις το πορτοφόλι μου γιατί κάρκε!»

Η Έφην γύρισε για να 'ρθει προς τη δική μας μεριά, όμως, δεν πρόλαβε, γιατί η ζητιάνα με μια απίστευτη δύναμη και με μια ξαφνική κίνηση την άρπαξε από το μπράτσο.

«Πήγαινε σου λέω τώρα αμέσως να κάνεις αυτό που σε διέταξα, αν δε θέλεις να το μετανιώσεις πικρά».

Αυτό είπε και, αφού της έβαλε το πορτοφόλι στο χέρι, άρχισε να τη σπρώχνει προς την κάτω μεριά της πλατείας.

Εμείς είχαμε προχωρήσει λίγο, αλλά ύστερα κοντοσταθήκαμε και την περιμέναμε.

«Πάω στοίχημα», είπε ο Παύλος, «ότι η Έφην πήρε τη σοκολάτα και στάθηκε να τη φάει μόνη της ολόκληρη για να μη δώσει και σ' εμάς. Πάω να δω, κι έχει ν' ακούσει...»

Μόλις, όμως, έφτασε στην άκρη της πλατείας, είδε τη σκηνή όπου η ζητιάνα είχε αρπάξει την Έφην και την έσπρωχνε βίαια, και άκουσε τις φωνές του κοριτσιού: «Άσε με σου λέω, άσε με...»

Η πλατεία ήταν άδεια. Ο Παύλος κατάλαβε πως κάτι συνέβαινε και σφύριξε σ' εμάς, ενώ ο ίδιος έτρεξε προς το μέρος της Έφην. Στο λεπτό φτάσαμε κι εμείς, και όλοι μαζί ορμήσαμε προς το μέρος όπου βρισκόταν η ζητιάνα. Κι εκεί έγινε το μαγικό: μια ροζ σκόνη σηκώθηκε ξαφνικά, τύλιξε τη ζητιάνα και την εξαφάνισε, ενώ τα

μάτια μας πλημμύρισαν με δάκρυα. Μας πήρε αρκετή ώρα για να συνέλθουμε, αλλά πια δε φαινόταν τίποτα – ούτε ζητιάνα ούτε πορτοφόλι.

Η Έφη, τρέμοντας ακόμα από την τρομάρα που πήρε, άρχισε με πολύ κόπο να μας διηγείται το επεισόδιο.

«Καλά... Και το πορτοφόλι που λες ότι σου έβαλε στο χέρι... Πού είναι;» τη ρώτησα.

«Πού να ξέρω, Κώστα... Ίσως το άρπαξε την ώρα που εξαφανιζόταν. Εγώ τα είχα τελείως χαμένα».

«Δεν μπορώ να υποθέσω τι είχε μέσα αυτό το πορτοφόλι και ήθελε τόσο πολύ να το στείλει σ' εκείνο το σπίτι».

«Και αυτό, φυσικά, είναι δύσκολο να το μάθουμε, αφού δεν το έχουμε στα χέρια μας...» παρατήρησε σκεπτικός ο Γρηγόρης.

«Ναι, αλλά ίσως μπορούμε να μάθουμε τι είναι το πρώτο σπίτι στον πρώτο δρόμο δεξιά μετά την πλατεία», απάντησα εγώ.

Όλη η παρέα συμφώνησε πως είχα γεννηθεί για ντετέκτιβ. Έτσι, χωρίς να το πολυσκεφτούμε, ξεκινήσαμε για το σπίτι όπου ήθελε η ζητιάνα να στείλει την Έφη. Φτάνοντας στην άκρη της πλατείας, σταθήκαμε.

«Παιδιά», μίλησε η Ναταλία, «τι λέτε να κάνουμε; Να περάσουμε απλώς από μπροστά ή να χτυπήσουμε το κουδούνι και να πούμε πως νομίζαμε ότι μένει εκεί ένας συμμαθητής μας;»

«Σαν πρώτη επαφή, εγώ λέω να περάσουμε μόνο από το δρόμο και να ρίξουμε μια ματιά μήπως καταλάβουμε τι σπίτι είναι αυτό».

«Και τι θα βγει μ' αυτό, Γρηγόρη; Εξωτερικά θα είναι ένα σπίτι όπως όλα τα άλλα».

«Έχει δίκιο ο Παύλος, τι θα καταλάβουμε που θα το δούμε;»

«Και δεν είναι μόνο αυτό...» πρόσθεσε η Έφην, που είχε αρχίσει πλέον να συνέρχεται από την τρομάρα της, «αλλά μπορεί η ζητιάνα να τους έχει ειδοποιήσει για όσα έγιναν».

«Αυτό αποκλείεται», έκανε πάλι ο Παύλος, «γιατί, αν μπορούσε να τους μιλήσει, θα τους έδινε μόνη της το πορτοφόλι. Δε χρειαζόταν να βάλει εσένα να το πας».

«Έτσι είναι· άρα η ζητιάνα, λογικά, δεν πρέπει να έχει επαφή μ' αυτούς που μένουν στο σπίτι».

«Και τότε γιατί τους έστειλε λεφτά;»

«Και πού ξέρεις, Έφην, πως το πορτοφόλι είχε λεφτά;»

«Μα ήταν γεμάτο!»

«Ε, καλά. Μπορεί να είχε τίποτα χαρτιά ή αποδείξεις».

«Ή ακόμα και κάτι που αν το άνοιγαν θα έσκαγε στα χέρια τους και θα τους σκότωνε», συνέχισε η Ναταλία, που πάντα το μυαλό της πήγαινε στο χειρότερο.

«Τι δηλαδή; Αυτοσχέδια βόμβα;»

«Χμμ... Το αποκλείεις;»

«Μάλλον», απάντησε συλλογισμένη η Έφην. «Εγώ πιστεύω πως είχε λεφτά».

«Πάντως, ό,τι και να είχε δεν πρόκειται να το μάθουμε, γι' αυτό μην ασχολείστε άλλο. Εκείνο που μας ενδιαφέρει είναι ποιο μυστικό κρύβει η ζητιάνα – πρώτον γιατί δεν ήθελε να πάει η ίδια στο σπίτι και δεύτερον πώς

εξαφανίστηκε μπροστά στα μάτια μας. Τι σσί γριά κι ανή-
μπορη είναι, αφού, στο λεπτό, ώσπου να συνέλθουμε,
έγινε καπνός;»

«Απ' ό,τι βλέπω, το θέμα θέλει ψάξιμο...» πήρε το λό-
γο ο Παύλος, «αλλά ό,τι κι αν δούμε, ό,τι κι αν βρούμε,
πρέπει να μείνει μεταξύ μας. Μην αρχίσετε να ανακα-
τεύετε κι άλλους, γιατί δε θα βγάλουμε άκρη».

«Εγώ λέω να το πούμε στους γονείς μας. Αυτοί κάτι
θα κάνουν», πέταξε η Ναταλία.

«Όχι, τουλάχιστον, όχι ακόμα...» μουρμούρισα εγώ,
γιατί είχε ξυπνήσει μέσα μου το ντετεκτιβικό μου δαι-
μόνιο και δεν ήθελα με κανέναν τρόπο να χάσω την
υπόθεση. «Πρέπει να μείνουμε εμείς οι πέντε μια “κλει-
στή” ομάδα και να προσπαθήσουμε να ανακαλύψουμε
τι κρύβεται πίσω από το σημερινό περιστατικό. Συμφω-
νούμε όλοι;» ρώτησα.

«Ναι, ναι, αυτό είναι το καλύτερο. Μαζεύουμε κάποια
στοιχεία και μετά τα λέμε –αν χρειαστεί– στους μεγά-
λους», έκανε η Έφη.

Η Ναταλία εκείνη τη στιγμή κοίταξε το ρολόι της.

«Πω, πω, πέρασε η ώρα. Γρήγορα, Έφη, πάμε σπίτι,
γιατί αργήσαμε και θα φωνάζει η μαμά».

«Λοιπόν, το διαλύουμε για σήμερα κι ο καθένας ας
σκεφτεί πώς πρέπει να ξεκινήσουμε...» είπα πάλι εγώ.

«Πριν χωρίσουμε προτείνω να περάσουμε έξω από
το πρώτο σπίτι. Δε θ' αργήσουμε, είναι εδώ κοντά», πε-
τάχτηκε ο Παύλος.

«Όχι, όχι, παιδιά, εμείς θα φύγουμε», δήλωσαν οι

δυο αδελφές. «Αν θέλετε, πηγαίνετε μόνοι σας κι αν δείτε κάτι μας ενημερώνετε. Άντε γεια...»

Τα κορίτσια έφυγαν, όμως, εμείς οι τρεις προχωρήσαμε για το πρώτο στενό δεξιά. Στη γωνία, πριν στρίψουμε, σταθήκαμε. Ένα άσχημο προαίσθημα άρχισε να μας πλακώνει την καρδιά.

Πρώτος μίλησε ο Γρηγόρης.

«Νομίζω πως δεν είναι ανάγκη να περάσουμε μπροστά από το σπίτι. Απλώς στρίβουμε στη γωνία και στεκόμαστε. Το σπίτι, αφού είναι το πρώτο, θα φαίνεται κι από κει».

«Δηλαδή, κι αν περάσουμε τι μπορεί να πάθουμε;» ρώτησα εγώ.

«Χμμ... Δεν ξέρω αν η ζητιάνα έχει τίποτα διασυνδέσεις με αυτούς που είναι μέσα σ' αυτό και ορμήσουν απάνω μας και μας βουτήξουν...»

«Πάψε, βρε Γρηγόρη. Πολλή φαντασία έχεις. Θα μας αρπάξουν να μας κάνουν τι; Να μας πάρουν τα λεφτά μας;»

«Μη γελάς, Κώστα, και δεν είναι μόνο αυτό. Λίγα παιδιά εξαφανίζονται και μετά ζητάνε λύτρα για να τα παραδώσουν στους γονείς τους;»

«Σ' αυτό δεν έχεις άδικο...» συμφώνησε κι ο Παύλος.

«Κουταμάρες!» αναφώνησα. «Τα παιδιά που εξαφανίζονται είναι μόνα τους. Εμείς είμαστε τρεις».

Φαίνεται πως τους έπεισα, γιατί αρχίζαμε να στρίβουμε στη γωνία. Εκεί, όμως, σταθήκαμε. Το πρώτο σπίτι –αν εννοούσε αυτό η ζητιάνα– ήταν θεόκλειστο.

«Αυτό δείχνει έρημο...» παρατήρησε απορημένος ο Παύλος.

«Ίσως να μην είναι κανείς εδώ αυτή την ώρα. Πάμε να περάσουμε από μπροστά και να περπατήσουμε ως την άκρη του δρόμου μήπως βρούμε κάποιον να ρωτήσουμε ποιος μένει σ' αυτό».

Έτσι κι έγινε. Όταν βρέθηκα μπροστά στο σπίτι, μου ήρθε μια ιδέα: Γιατί να μην κοιτάξω το κουδούνι; Ίσως γράφει κάποιο όνομα. Έκανα ν' ανέβω τα τρία σκαλάκια που είχε στην είσοδο, αλλά, πριν πατήσω το πόδι μου στο πρώτο, είδα κάτι που μ' άφησε άφωνο.

«Παιδιά, μην προχωράτε άλλο, δείτε εδώ...» τους φώναξα μόλις συνήλθα.

Και οι τρεις σταθήκαμε ακίνητοι για μισό λεπτό, και ύστερα –σαν συνεννοημένοι– το βάλουμε στα πόδια.

Η περίπτωση «ζητιάνα» βεβαιωθήκαμε για τα καλά πως έκρυβε κάποιο μεγάλο μυστικό και πιθανότατα ένα μεγάλο κίνδυνο.



ΕΙΝΟΜΗΛΟ
από 11 ετών

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Γιολάντα Πατεράκη

ΟΜΑΔΑ Σάτσωκ

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.



Η ομάδα ΣΑΤΣΩΚ, τρελό-παιδα με πολύ κέφι για δράση και ηρωισμούς, χωρίς να το καταλάβουν, παρασυρμένοι από τα πιστεύω τους και τις υποδείξεις ενός άγνωστου «φίλου» από το Διαδίκτυο, μπλέκονται στα πλοκάμια μιας επικίνδυνης σπείρας.

Άραγε, θα καταφέρουν οι γενναίοι αγωνιστές της ομάδας ΣΑΤΣΩΚ να κατατροπώσουν με την εξυπνάδα τους τους διώκτες τους ή θα πέσουν θύματα των αδυσώπητων κακοποιών;

**Ένα σκοτεινό μυστήριο περιμένει τη λύση του.
Ίσως να είστε εσείς που θα την ανακαλύψετε...**



...και για νεαρούς αναγνώστες με απώτερες



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-163-4



ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08805

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΩ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΩ